

gets Flertal det rettest, at Spørgsmaal om Paalæggelse af en saadan Afgift afgøres ved en særlig Lov. Dette er ingenlunde, fordi man er imod en saadan Afgift, jeg kunde snarere sige tværtimod, Staten behøver jo haardt forøgede Indtægter, og selv forholdsvis mindre Beløb bør man tage med, men Spørgsmaalet trænger til en mere indgaaende Overvejelse, end der, hvis Behandlingen af dette Lovforslag ikke skal sinkes alt for meget, kan finde Sted ved denne Lejlighed, hvor det desuden ogsaa hovedsagelig drejer sig om — efter Flertallets Opfattelse — at faa oprettet et Statspoliti. Det bør saaledes overvejes, dels om en saadan Afgift er rimelig og velbegrunnet i Almindelighed eller særlig i det Øjemed, i hvilket den her er foreslaaet, uagtet Statspolitiet ikke oprettes alene eller hovedsagelig af Hensyn til Ildebrande paa Landet, dels, om alle de Brandforsikringsselskaber, der ere omtalte i Lovforslaget, billigvis bør medtages, og dels, om der ikke bør paalægges andre Forsikringsselskaber, f. Eks. Tyveri- og Ulykkesforsikringsselskaber, som ogsaa ere interesserede i et godt Politi, en tilsvarende Afgift, ligesom der naturligvis ogsaa er Spørgsmaal om, hvorvidt den foreslaaede Afgifts Størrelse netop er passende eller en højere maaske forsvarlig. At enkelte Brandforsikringsselskaber have tilbudt at yde en Afgift til Staten som den foreslaaede, afgiver naturligvis ikke tilstrækkelig Grund til at paalægge andre Forsikringsselskaber en tilsvarende Afgift, men Udvalget har for øvrigt ikke faaet Oplysning om, fra hvilke Selskaber et saadant Tilbud foreligger, og hvorledes Tilbudet er formuleret, om der er knyttet Betingelser dertil eller ikke. Udvalgets Flertal har derfor ment at burde foreslaa, at Bestemmelserne i § 10, tredie Afsnit, i Lovforslaget udgaa.

Angaaende Bestemmelserne i Lovforslagets § 11 om Ophævelse af det ved Plakat af 28. Februar 1817 oprettede Kystpoliti indrømmer Udvalget, at nævnte Kystpoliti trænger til en Reform. Landstinget vedtog i forrige Samling i Erkendelse heraf at henlægge dette Politi under Statspolitiet. Men da her er foreslaaet et mindre Statspoliti, der neppe vil være stort nok til at overkomme ogsaa denne Virksomhed, har Flertallet ment, at det indtil videre burde blive ved den hidtil gældende Ordning. Man foreslaar derfor ogsaa, at § 11 udgaa.

I øvrigt skal jeg henholde mig til den afgivne Betænkning og tillade mig paa

Udvalgsflertallets Vegne at anbefale de af dette stillede Ændringsforslag til Vedtagelse i dette høje Ting.

Jeg skal endnu kun bemærke, at der i Lovforslagets § 6 tiltrænges en Redaktionsændring, idet der vedblivende staa „dette Afsnit“, uagtet Afsnittet foreslaas at skulle udgaa, men det vil blive rettet til tredie Behandling.

Johansen: Jeg kunde i og for sig nøjes med at henvise til de Bemærkninger, Mindretallet har gjort i Betænkningen, men vil dog alligevel knytte nogle enkelte Bemærkninger dertil for at klargøre Mindretallets Stilling overfor de foreslaaede Ændringsforslag. Det er jo meget rigtigt, hvad den højtærede Ordfører nylig udtalte, at man skal være varsom med Udgifter i disse Tider, hvor de ikke ere absolut paa-trængende. Det skiller os altsaa ikke. I Grundprincippet ere vi i og for sig enige, men det er under de givne Forhold, at Uenighed opstaar mellem os. Fra først af troede jeg dog, at vi skulde have opnaaet et Resultat, men det har vist sig umuligt at komme til en fælles Indstilling. Jeg erkender, at den højtærede Justitsminister har taget meget praktisk paa Sagen. Det vidner om praktisk Sans at rette sig efter de Krav, som komme fra Rigsdagen, og det Krav, som stilles for Øjeblikket, er Kravet om Sparsommelighed, og hele dette Lovforslag bærer Vidne om, at Justitsministeren har bestræbt sig for at gennemføre den Forpligtelse, Loven om Rettens Pleje paalægger ham, saa økonomisk, som det lader sig gøre. Det er jeg meget tilfreds med. Mindretallet vilde derfor gøre sit til, at Ministeren kunde indfri den Forpligtelse, han har i Henhold til Lov om Rettens Pleje, og vi have derfor ikke kunnet gaa med til Flertallets Ændringsforslag om, at dette Afsnit om det kommunale Politi udgaa. Den ærede Ordfører udtalte, at det var kun en ringe Forøgelse af det kommunale Politi, Lovforslaget bød, saadant noget som en Snes Betjente. Det var i og for sig for lidt, og den ærede Ordfører mente, at den kunde man godt faa ad anden Vej ved at henvende sig til de kommunale Myndigheder. Det kan være, men det er ikke nok for vort Vedkommende, naar vi ville støtte den højtærede Minister i hans Bestræbelser, og derfor kunne vi ikke tilraade at vedtage Flertallets Ændringsforslag paa dette Punkt.

Hvad det andet Afsnit, om Statspolitiet, angaar, saa staa vi hinanden en hel